

L'anell picapedrell

No farem, perquè estaria per demés, una ressenya d'aquest joc que tant s'ha fet pels saraus.

Es de totes les bromes de les festes una de les més simpàtiques, ja que, com la sardana, sempre n'hi cap un de més.

Les festes amb programa a vegades resulten ensopides; el joc de l'anell picapedrell, com totes les coses espontànies, mai és desanimat.

Els càstigs que s'imposen tenen sempre un caire inofensiu, a voltes el complir-los té l'encís mateix del joc i això que la barreija de mans entre el jovent d'ambdós sexes és, sempre que és casta, una cosa encisadora de debò.

Un amic que sap de memòria versos de totes mides ens compareix l'altre dia dient-nos:

— Jo soc un bazar de la poesia, ja que en tinc d'amagatzemada per tots els gustos; però vet-ací que no tinc ni un troç de prosa estudiada pel cas de que jugant a l'anell picapedrell se m'obligui a fer un discurs. Amb això dels recitats només soc un magatzemista, tu que escrius, ets un sastre, per això vinc a que boi empleant sentiment facis una glosa d'una cosa tant alegre com l'anell picapedrell.

L'amic, que sembla un professor de declamació, donarà al treball el caient que li manca, i sinó aneu llegint i jutjareu.

— Ací el teniu.

«D'anells n'hi han de tots calibres, en grandària, es comença per l'astronòmic de Saturn; en petitesa, el que el padrí en fa present a l'infant que es bateja. Després segueix el de la primera Comunió. Es passa una temporada llarga o curta (segons la guapesa o simpatia per part de les senyoretas) i vé, després de molts somnis dolços i despertars amargs, la de prometatge. Així que un donzella la pot posseir, plena de joia, mig ruborosa, vol fer veure que l'amaga i l'ensenya amb dissimul, talment com un trofeu, veient-se per tal motiu envoltada pels esguards melangiosos de les que no han sentit la veu de l'amor a cau d'orella, o bé, que encara és més trist, l'han sentit com un ressò que se'n va muntanyes enllà.

També hi ha les de matrimoni, que van més escasses que les de prometatge, perquè el prometre no costa gaire. Encara escassejen més les de les noces de plata, perquè els que les tindrien de regalar, si no s'han divorciat, estan més a punt de renyar a la muller que d'acaronar-la amb un present. En canvi, els que poden fer les bodes d'or ja s'estimen més i és més fàcil que es regalin l'anell. Els vells matrimonis, per allò de que tornen a joves, s'estimen amb el carinyo de companys; companys en el viatge llarg de la vida; el viatge que veuen com els néts van a emprendre, tenint per a l'estació de comença-

ment de trajecte i mateixa que la del final, l'andén suau d'uns braços hospitalaris que ajudin a caminar.

Finalment, hi ha l'anell picapedrell que surt de tot arreu quan s'està de broma, en les mitges hores econòmiques. L'anell picapedrell imposa penes desagradoses i agradables: fer una giravolta sofa l'aranya, tocar l'esquena d'un músic, fer l'amistat a una sogra o a una fadrina, o bé, i aquesta molt plaenta per a mi, s'imposa al penyorat la dolça penitència de parlar davant d'un públic fant selecte com el que m'ha escoltat, i al qual, per acabar, tinc de demanar perdó per l'atreviment tot remerciant l'atenció que se m'ha tingut.»

EMILI CODINA

IDEARI

JOVENTUT

Primavera de la vida com va dir el poeta. L'edat de les malifetes, dels grans somnis i de les idees rebeldes plasmades en l'amor a la vida, a la bellesa i a la llibertat, fogosa com una rosella en flor.

Hi han vides dissortades que atravesant-la apenes la coneixen i tot per l'avara ironia del fat, essent existències en derrota: miserables, com hauria dit un Victor Hugo. En canvi, altres que encara que envelleixin físicament, la joventut espiritual els rediviva, però de quina manera. Podríem anomenar-ne molts que en les seves acaballes moriren vivint, donant lliçons i consells als que deixaven per sempre.

Molt ens diu la mort d'un Galdós, d'un Guimerà, d'un Tolstoi i altres que férem la seva postrera transició natural, joves, molt joves, a pesar de les seves velleses davant del temps, el gran factor, i tot per aquesta llumeta interior, com un *fiat lux* supra-humà. Al revés de molts dels seus companys espirituals que enamorats de la vida, moriren en la edat que més prometien ésser, i en l'edat que més s'esperava d'ells i en la edat que el poc o molt que crearen fou ja suficient per immortalitzar-los en l'eternitat que vé per la eternitat que se'n va; i tot perquè foren amics entusiastes del temps, que l'aprofitaren realitzant la missió sublim: crear.

Si res hagués fet un Gabriel i Galàn, un Bartolina, un Beethoven, un Uzandizaga, prou els hi regatejaríem l'alusió de la nostra modesta ploma com disposada a voler fer-los viure realment, a pesar de la seva vida científica o artística impregnada en les seves obres.

Aquestes vides, vençudes davant les lleis severes de la Naturalesa, invictes davant dels homes cal veure que fóren amigues pures de la lluita, encarnades en la devoció d'ésser per l'ideal, no coneixent dels pessimismes que arrebacen *l'or i flama* dels èxits.

Totalment d'acord amb les sentències del poeta, que la joventut és la primavera de la vida, valguin aquestes línies per saludar-la, viva i vencedora sempre en les ànimes generoses, camins del fruit que lleguen virtuosament a la humanitat.

JOAQUIM GRAS QUERA